

Autobiografică

Stefan Doroftei Doimaneanu

Venirea mea pe lume,
A generat neliniști...
Flămând de viață,
Chinuiam nopțile
Și idealurile
Unor părinți,
Doritori de tinerețe
Veșnică
Și de plăceri
Nestînse.

Copilăria mea,
A însemnat
Poveri în plus
Pentru bunici.
Pentru mine,
Râuri de lacrimi,
Mici satisfacții,
Suspine-n tăcere,
O prietenie tainică
Cu marea,
Și un dor permanent
De mamă.

În adolescență,
Am străbătut
Adevăratul drum
Al cunoașterii
De sine,
Înțelegând devreme
De ce orgoliile
Unor părinți divorțați,
Distrug suflete
Candide, nevinovate,
De ce aceștia uită
Atât de repede
Să-i iubească,
Și de ce își amintesc
Într-un târziu
Că fii lor există,
Cerându-le
Iertare,
Îndurare

Și bătrânețe liniștită.

Tineretea mea
A trecut ca fulgerul
Cu visuri împlinite
Dar și cu deziluzii,

Însă,
Mai presus de toate
A existat iubirea
Desăvârșită!
O floare,
M-a inobilat
Cu două petale de diamant!

Îmaculată,
Puternică,
Distinsă,
Neofilită de griji
Sau dureri,
Obosită uneori
De ciudățeniile
Și capriciile unui hoinar,
Străjuiește încă
Hotarele căsniciei,
Împlinindu-și idealurile
Alături de mine.

Miraculoasă plenitudine
A unei vieți
Uneori imposibilă.